

Concert din muzică de bloc - *Block Bach*

Gabriela Ciubuc, liternet,
17 iunie 2007

Căldură sfredelitoare de iunie și intenția neabătută de a vedea, la Odeon, mult-anunțatul spectacol **Block Bach**. Zărit, razant, prin presă, interviuri cu Mazilu, Amir Kolben și Gontz, canavale și semnale, scrieri fel de fel. Totul în diagonală și aproape ferindu-mă de ele, pentru că, dacă am șanse să văd spectacolul, nu citesc în avans prefața.

M-am pregătit pentru spectacol cu amintirea profesorului meu de estetică, Radu Cezar, dispărut de câțiva ani, care ne tot vorbea de modul în care preparativele (îți alegi ținuta, care te introduce deja într-o ambianță, îți închei cămășuța, te îndrepti spre sala de teatru, și asta cu anumite așteptări, gânduri ș.a.m.d., ș.a.m.d.) fac parte din *show* și contribuie masiv la receptarea estetică. Momentele evocate de Radu Cezar trebuiau să fie, negreșit, unele luminoase - ținuta de gală, chipul radios, pasul festiv... Contrazicând sistematic toate teoriile de gen, nici această zi nu a fost lipsită însă, în ordinea biografiei mele pricinuoase, de peripeții.

După ce am depășit un taximetrist care conducea cu o mână, pentru că pe stînga o avea în ghips (avea pînă și o clientă), și numeroși motocicliști în armuri roșii și negre, în dreptul casei de bilete văd, cu ochii ieșiți din orbite ai motanului Tom: "**Block Bach**: E-P-U-I-Z-A-T!" (da, da, cu bold!). Gînduri repezi: "O să iau, în avans, la **Un Tango Mas!** Măcar n-am venit degeaba!". (Mă mir, dar, în sinea mea: la alte piese găsesc bilet chiar în ziua premierei, iar la **Block Bach**, de Dabija, ce se joacă de o lună...") Citesc, afiș: "**Un Tango Mas**: E-P-U-I-Z-A-T!". La rînd, cineva cumpără bilete pentru 3 iulie. Imediat în fața mea, altcineva pretinde: "Am sunat la casierie: două locuri X și Y". Într-o doară, zic și eu, cam neconvinsă, mai mult pentru coada din spate: "Un bilet rătăcit, astă-seară, aveți?". "Dooooooo-uăăăă-suuuu-teeeee-zeeee-ceeee-miiiiii!", îmi țipă casiera, cam razna, dar cumsecade, de la Odeon (pare să dețină propriul rol în teatru) și-mi scrie pe bilet, mare: "1 SCAUN cu BANI".

Așa se face că mi-am făcut apariția în sală (la parter) cu un scaun pliant, înmînat de plasatoare, și nu m-am putut împiedica să-mi amintesc un clișeu străvechi, de bloc: scaunelul de la lapte. În plus, părea, în mod caraghios, că mi l-am adus de acasă. Am surîs nevăzut și-am dat drumul spectacolului.

O casă a scărilor pe două etaje, în care, pe paliere diferite, ne așteaptă cele patru personaje aflate în căutarea lui Bach: o fată bătrînă (Coca Bloos), de modă veche și cam țicnită, care plimbă un cățel imaginar și adună praf de stele în poșetă (dar poșeta ei e și o armă, una foarte albă!), o divă de cartier, frumoasa mironoșită căreia i se face curte și cochetează, mai nu vrea, mai se lasă (Monica Petrică), tînărul frumos, BCBG, care o curtează (Răzvan Mazilu), băiatul de gang, insolent și dansator de *break electric* (CRBL). Cu toții - captivi într-o cușcă de bloc. Își încep dimineața coborînd scările, descărînd, telegidați, trasee, linii care se intersectează cînd și cînd, fără ca ei să interacționeze cu adevărat. Fiecare își construiește portretul și povestea, personalități foarte limpezi și distincte.

Benzi video cu ferestre de bloc (jur că era blocul meu!), cu antene de satelit și aparate de aer condiționat în ferești, balcoane închise cu sticlă, balcoane închise cu pînză de cort, cîte o siluetă în geam, lumini ce se aprind, lumini ce se sting, imagini animate de personaje cu mișcări sacadate, ca acelea, întrerupte, văzute prin webcam). Benzi de ferestre (cîte un etaj și cîte o coloană) ce alunecă pe ecran ca într-un cub Rubik. Atmosferă irespirabilă, Mazilu își acoperă mereu gura, iar atunci cînd strigă (mut, ca în Munch), și-o astupă cu propria cămașă.

Magazine, oameni cu sacoșe, ferestre, încăperi (imagini de apartament se rotesc în fundal, scoțînd la iveală îngustimi în care se strecoară portrete în peniță, biblioteci, televizoare redînd curse atletice de pistă - un mic gînd ironic spre Leni Riefenstahl, cînd îmi amintesc de tandemul CRBL-Mazilu pe banda de alergare, pe o muzică triumfală, grandioasă - bucătării, pereți, siluete, vieți). Sunete ale cartierului, ale orașului: claxoane, alarme auto, sirene, scrîșnete de roți devin coloană sonoră pentru cuplul Petrică-Mazilu: dansuri fără muzică, aidoma Verei Montero dansînd pe un text în lectura lui Deleuze. Dans pasional bine temperat, cu mișcări carfologice ale degetelor (Monica Petrică-Răzvan Mazilu), erotismul *so urban* al gesturilor lor. CRBL, plin de tatuaje, exponentul găștii, de strajă la

intrarea în orice bloc. Coca Bloos și coregrafia comică a pașilor ei, a rochiei, a poșetei *vintage*, a oului fiert, degustat pe marginea scenei (care mi-a amintit de Dan Stanciu și omul văzut de el pe când mânca un ou fiert în autobuz, care mi-a amintit și el de omul văzut de mine tăindu-și unghiile în troleul 69). Ferestrele din proiecții (faguri cenușii) devin, spre final, mai multe și mai mici. Orizontul nu se mai zărește deloc, blocul e o scară pînă la cer.

Ce caută Bach în toată această poveste? Pare salvatorul fiecăruia dintre noi. Muzica lui e ploaia care spală noroiul, e sunetul care șterge zgomotul, e iubirea care răspunde ostilității, antidotul oricărei orori. *Concerte brandenburgice, Patimi, Magnificat, Variațiuni Goldberg* și multe altele.

P.S.: La ieșire, pe stradă, m-a depășit, alergînd, însuși CRBL, în costum de scenă (un maiou și *blue-jeans*). S-a aflat în cîmpul meu vizual de pe Academiei pînă cînd a dispărut după zidul fostei BCU, spre Hilton. Blocul Hilton. Întorcîndu-mă acasă, mi-a fost dat să văd, dar nimeni n-o să mă creadă: mari adunări gălăgioase în fața caselor lor, pe Mircea Vulcănescu și în Piața Virgiliu, mulți oameni jucîndu-se cu sau hrănind cîini, o păpușă fără picioare, spînzurată (la propriu, chiar atîrna de o sfoară, din creștet) de un copac, la Răzoare, două dube pe care scria mare: "PERICOL BIOLOGIC", în fața sinistrului restaurant "Favorit", cozi la "La mama" și "Hard rock café", și, că tot s-a lansat proiectul T.U.B. (și camerele lui urbane), acest straniu primar Poteraș, lucrînd asiduu la lărgirea carosabilului din Drumul Taberei, prin defrișarea benzii verzi dintre trotuar și șosea. Blocul este totul și totul este bloc.

Și, dacă îmi este permis, dedic aceste impresii prietenului meu S.R., proaspăt absolvent, acum exact o săptămînă, al unei prestigioase școli rabinice din New York. După cum îi cunosc delicatețea și discreția, îl rog să mă ierte că l-am pomenit, fie doar și cu inițialele sale.